

— Այդ խորհուրդը լաւ է,— պատասխանեց Սուրեն մտածելով:

— Եթէ մեր ամուսնութեան կատակերգութիւնը կատարենք, դու, իշխան, կրնաս քեզի համար առանձին ամրոց մը ունենալ Գերմանիկի մօտ, պատրաստել մարգել քու գունդդ ինչպէս կ'ուզես, եւ երբ ամէն բան կարգին գտնուի, ոչ իբր փախստական այլ իբր իշխան եւ իշխանուհի իւրաքանչիւր ոք մեր ճամփան բռնենք: Ես իմ նաւերս կ'երթամ, դու էլ քու հայրենիքդ: Ի՞նչ յարկ կայ արտորալու եւ վտանգի դնելու քու անձդ:

Կեսգիշերն անց էր, երբ Սուրեն բարի գիշեր մաղթեց Զահինայի եւ գնաց իւր սենեակը, խորհրդածելով այդ նորանշան կնոջ եւ իւր հետեւելու ճամփուն վրայ:

Գրեթէ տարի մը անցուց Սուրեն այդ լեռները,— մահմեդականաց դէմ կատաղի պատերազմներ վարելով մեծին եւ փոքրին սիրելի եղաւ, երեք հարիւրի չափ ծիաւորաց ընտիր խումբ մը կազմեց սեփական իւր անձին: Զահինայ որ շատ անգամ իրեն կ'ընկերանար պատերազմաց մէջ, ամէն վտանգ արհամարհելով, իւր երիտասարդ գնդին հետ վերջապէս լեռնականաց համակրութիւնը եւ համարմունքն ստացաւ, այլ ոչ երբեք զոհ եղաւ իրենցմէ, եւ այն օրը, որ Սուրեն դէպի Փոքր Յայոց կողմն ճամփայ ելաւ իր փոքր գնդով, Զահինայ եւս իջաւ Սկանդարուն իւր հազարաց ընտիր գնդով եւ գանձերով, ու մտաւ վարձուած տասը նաւեր, երկրորդ Դիդէ՝ երթալով Կարթեդոնի ափունքը, ուր իւր բարեկամութիւնը եւ դաշնակցութիւնը պիտի խնդրէին Բիւզանդական կայսրութեան վերջին զօրութիւնք: